

Anna, de profetes

Onder de harten die met verlangen uitzagen naar de komst van de Messias, 'de Christus' (Luk. 2:26), neemt Anna de profetes een geheel bijzondere plaats in. Zij was jong getrouwd, maar het was haar slechts zeven jaar vergund geweest om samen met haar man een huisgezin te vormen. God had hem, doordat Hij hem thuis haalde, weggenomen. Sinds die tijd had zij zich geheel aan God gewijd en zag zij uit naar de verlossing, ja naar de Verlosser, Die God Zelf aan Zijn volk Israël beloofd had.

Het ene jaar na het andere verliep, zonder dat Gods belofte in vervulling ging. Toch 'week zij niet uit de tempel, terwijl zij met vasten en bidden [God] diende, nacht en dag' (Luk. 2:37).

Ongetwijfeld voelde deze jonge Godvrezende weduwe de ellende waarin Israël verkeerde. Zij wist in welke toestand Gods volk zich bevond; zij erkende dat Israël in God geen Man meer had en werkelijk weduwe was geworden, zoals ook zijzelf was. Omdat zij deze nood precies aanvoelde, volhardde zij in het vasten en bidden, en riep voortdurend uit de diepte van haar hart tot God, dat Hij Zich toch over Zijn volk mocht ontfermen en het in Zijn goedheid de beloften die God eenmaal aan de vaders gedaan had, nu ook mocht vervullen.

Een echt voorbeeld van geloofsvertrouwen voor ons jonge en oudere Christenen! Deze jonge vrouw geloofde in wat God aan Zijn profeten voorzegd had, en zij wachtte met geduld en volharding op de vervulling van die Goddelijke belofte. Nee, niet enkele weken of maanden, maar haar hele leven door, totdat zij vierentachtig jaar oud geworden was!

De komst van de Heer Jezus is voor u en mij, mogelijk al jaren geleden, een heerlijke verwachting geworden. Het middernachtelijk geroep: 'Zie, de Bruidegom! Gaat uit, Hem tegemoet' (vgl. Matth. 25:6) was lang geleden een grote blijdschap voor ons hart! Vervult die kostelijke waarheid van Zijn komst ook op dit ogenblik ons hele hart nog met vreugde en blijdschap? Verwachten wij de komst van de Heer Jezus in de lucht ook nu nog, ieder moment? Is het verlangen naar Zijn komst voor de Zijnen, wetende dat God de belofte niet vertraagt, 'zoals sommigen het voor traagheid houden', nog onafgebroken hetzelfde? God wacht nog omdat Hij lankmoedig is en niet wil 'dat iemand verloren gaat, maar dat allen tot bekering komen' (2 Petr. 3:9). Laten wij deze vraag ernstig op ons laten inwerken, en als het verlangen onze Heer in heerlijkheid te zien niet meer zo fris is als een tijd geleden, dan is het goed ons daarover te verootmoedigen voor de Heer. Laten wij te midden van het verval waarin wij nu leven, ons vasthouden aan Zijn belofte dat Hij 'spoedig' zal terugkomen!

Zo was dan Anna vierentachtig jaar oud geworden. Heel lang had zij gewacht, maar zie, eindelijk werd de belofte van de Heer aan Zijn volk Israël vervuld! De blijde boodschap: 'Want u is heden een Heiland geboren, Die Christus, [de] Heer, is, in de stad van David' (Luk. 2:11) was ook tot haar oren doorgedrongen. En nu ziet zij hoe de aardse ouders van de Heer Jezus dit Kind in de tempel brengen om het aan God voor te stellen. Zij ziet hoe Simeon het Kind vol vreugde in zijn armen neemt; zij hoort hoe hij God looft en het uitroept: 'Nu laat U, Heer, Uw slaaf in vrede heengaan naar Uw woord, want mijn ogen hebben Uw heil gezien' (Luk. 2:29-30).

Zij komt dichterbij, looft en prijst met deze Simeon de Heer! In aanbidding buigt zij zich evenals Simeon neer voor dit Kind, Dat God is, ja 'God geopenbaard in het vlees'! Zij verheugt zich met allen over de grote dingen die de Almachtige gedaan had. Ja, nog meer. Zij 'sprak over Hem tot allen die in Jeruzalem de verlossing verwachtten' (Luk. 2:38). Haar mond vloeit over nu zij de Heer Jezus ziet; en zij kan niet nalaten tot iedereen die met haar hetzelfde Voorwerp van het geloof heeft, over Zijn schoonheid en Zijn heerlijkheid te spreken.

De profeet Maleachi had al voorgezegd dat in komende 'donkere dagen' zij die de Heer vreesden, met elkaar zouden spreken. 'Dan spreken zij die de HEERE vrezen, ieder tot zijn naaste' (Mal. 3:16). Nu was deze tijd in Israël aangebroken. Hoewel onbekend bij de mensen, waren deze getrouwen toch gekend en geliefd door God. Hoe verborgen ook voor het oog van de wereld, toch kenden zij elkaar en onderhielden zij zich over de dingen van God. Anna sprak tot allen die de Heer vreesden, over Hem. Haar hart was vervuld met Hem.

Lieve gelovige, jong of oud, laat dit ook bij ons het geval zijn. Laten ook wij, die God kennen en liefhebben, veel met elkaar spreken over Hem, onze Heiland Die wij liefhebben. Wat is het fijn om met elkaar te denken aan en te spreken over Zijn spoedige komst voor de Zijnen! Mochten ook wij ons meer verblijden in Zijn onuitsprekelijke liefde en genade, ons verdiepen in de schoonheid en heerlijkheid van Zijn Persoon. Wij zullen er dan ook toe gedrongen worden om ook tot anderen, die de Heer Jezus nog niet hebben aangenomen, te spreken over Hem en hun Zijn oneindige genade en liefde voor te stellen.

N.A.J. Voorhoeve